* * *

Син білявого дня і чорнявої ночі,
вечір-мулат підійшов до порога.
Слухай, мулате, бачиш ті ночви, —
нехай це буде стара пірога.
Давай попливемо у ніч коротку
назад по ріці незворотнього часу.
Тепер із черепа роблять коробку,
колись хоч робили із черепа чашу.
Давай попливемо у те, що минулось.
Насняться нам сагайдак і стріли.
Так захотілося, так заманулось,
щоб печеніги нас перестріли.
Тінь Святослава майне під зірками,
хвиля хлюпне через край піроги.
Білої блискавки чорні аркани
кидає небо в дніпровські пороги.
А ми пливемо й пливемо без упину.
Що нас чекає у ніч заворожену?
Вже так до ножа ми звикли у спину,
що в чесній битві ми переможемо!
Давай попливем і ніде не причалимо,
давай побудемо трохи окремо.
Хіба ж кого-небудь ми опечалимо
тим, що пливемо
там, де пливемо?
Іде епоха моя головата
кудись від етики до синтетики.
Ближчий мені старий Гайявата,
ніж всі досягнення кібернетики.
Хай нам флояри гудуть очеретові,
хай нам Уїтмен махає беретом...

Ти думаєш, вірші потрібні поетові?

Поетові треба бути поетом.